Ч. 78. Неділя 21 (8) цьвітня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звергають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — Новий президент угорского кабінету. — Італїяньско-турецка війна.

На початку передвчерашного засіданя палати послів президент Сильвестер згадав про катастрофу корабля „Тітанік“, а відтак відчитано впливи.

Між иншими пос. Шустерщіц і тов. вніс інтерпеляцию в справі завішеня конституциї в Хорватиї.

Палата приступила з черги до першого читаня правительственного предложеня в справі службової праґматики.

Перший промавляв референт пос. Вабер, а по нїм розпочав промовляти пос. Дулїбіч. На просьбу предсїдателя відложив продовжене своєї бесїди до слїдуючого засїданя.

Приступлено до розправи над наглячим внесенєм п. Кравса в справі реформи домово-чиншового податку. Внескодавець широко мотивував наглячість внесеня, почім наради відложено.

При кінци засїданя президент кабінету ґр. Штірґк відповів на інтерпеляцию в справі знесеня конституциї в Хорватиї.

Наперед позволю собі — говорив бесїдник — зазначити, що події в королївстві Хорватиї і Славонії, котрі, чого не хочу заперечувати, стрінули ся з живим відгомоном і за границями сего краю, дотикають внутрішно політичних заряджень в межах простору, котрий, як один з країв сьв. угорскої Корони стоїть в правнодержавнім відношеню з королївством Угорщини.

З тої причини зарядження, на які нарікали посли, є усунені з під впливу ц. к. правительства і для того не можу подрібно ними займати ся. При застереженю, яке уважав я за конечне зложити на вступі моїх виводів і з того становища може бути поставлене питане, о скілько ті події і їх враженя могли би поза границями того краю пошкодити інтересам монархії на вні і в нутрі. (Голоси: Слухайте! Слухайте!). Передовсїм насуває ся питане, чи — коли сотворені і утримувані конституцийні уладженя в цілій державі стали ся свого часу точкою виходу і заґварантованим в угоді з р. 1867 услівем конституцийного полагодженя справ спільних всім частям монархії — таке завішене конституцийних уладжень, триваюче довше в обсягу одної з найбільших частий монархії, могло би діткнути запевненя спільних жадань, котрі мають бути після спільних засад трактовані. (Живі оплески). Відтак належить також розважити, о скілько подібні надзвичайні відносини вплинуть відемно на процес натуралїзациї в прилучених недавно до держави Босні і Герцеґовини, а котрі ухоронити від спинюючих стремлїнь є в інтересі монархії. (Оплески).

З тої причини треба розважити становище монархії на вні з увзглядненем близших єї інтересів. З тих точок погляду після уложеня відносин також і австрийске правительство не могло би ухилити ся від обовязку протиділати шкідливому впливови на ті інтереси монархії в межах своїх компетенций. (Живі оплески).

Нині однак можна мати надію, що змаганям чинників відвічальних за адмінїстрацию Хорватиї і Слявонії удасть ся найти дорогу, щоби тим краям дати спромогу уживаня повних конституцийних свобід. (Живі оплески).

Відтак по відчитаню інтерпеляций закрив президент Сильвестер засїдане і назначив слїдуюче на вчера.

На початку того засїданя поставив п. Дулїбіч (Хорват) внесенє, аби відкрити дискусию над заявою п. президента мінїстрів в справі хорватскій. Внесенє ухвалено і приступлено сейчас до дискусиї. Забирали в нїй голос представителї всїх сторонництв і всї заявили ся в обороні хорватскої конституциї. Як ґенеральні бесїдники промовляли пп. Дашиньский і Романчук.

Вчера перед полуднем приймив Цїсар на авдиенциї в Шенбруні угорского мінїстра Люкача. Цїсар приймив его дуже ласкаво і вислухав его предложень що до полагодженя

Стріча.

(З болгарского — Веселина).

(Конець).

Скрутивши коло великого склепу з тютюном, ми минули готель „Болгария“ і вийшли на хідник, що окружає міский парк. Проходжуючи ся, дядько Цено все менї оповідав.

Найлїпше було ему, коли займав ся лише шевством. І я памятаю его з тих часів; держав він тодї пятьох чи шістьох хлопців і двох чи трех челядників; був перший межи шевцями. Вибрали его пізнїйше заступником бурмістра в місті. То було тодї, коли т. зв. „бідна партия“ вигнала з управи міста „партию богачів“ і радними стали самі ремісники та бідні рільники.

В часї урядованя в громаді его ремесло підупало і богато публики покинуло его. Коли вийшов з уряду, говорив, що покрив страти і що небавком подвигне ся, нехайно лиш отворить побіч шевского склепу і шиночок.

Видав проте всї ощадности, аби поправити комнату побіч склепу, уладив там шинок, зачинає ся потім на лихву і спровадив вина, горівки і став шинкарем.

Спершу почало ему іти знаменито. Новий шинок, чисті напитки — мав значний оборот. То завернуло ему голову, ще більше занедбав шевство, а всї гості стали его покидати.

Минув якийсь час і первістний оборот шинку зник, люди побавили ся новою коршмою, бо отворила ся ще новійша. Потім челядник і хлопці з другого склепу стали его скубати. Рівночасно назбирало ся чим раз більше довгів, а не маючи чим покрити конечних видатків, мусїв пригадати ся й деяким довжникам, але ті его полишили. Поволи забагнило ся так само з шинком, як перше з шевством. Остав ся лише з двома книгами своїх претенсий і давним довгом у Гаджі Діма, котрому ледве міг платити проценти.

По якімсь часї почали его сусїди будувати нові склепи — після плянів. То стало ся недавно і я був тодї в Н. Появилось тодї загальне бажане, немов мрія, прикрашувати місто. В головній улици всьо було відновлене, лише склепи дядька Цена сторчали між тим, опоганюючи цїлу улицю. Намовили его сусїди, котрим ходило о украшене міста, і він порішив збурити давні склепи, а вибудовати, як инші, після пляну і дурив себе надією, що то винагородить ему більший чинш, що більше за них дістане, а як їх сам задержить, то они принесуть ему більший дохід. Гроші позичив з каси, заставивши і дім і будуючі ся склепи.

Задовжив ся по уши, але збудував нові склепи! Винаймив один з них за 6—7 франків місячно, так як і перше. Другий постановив сам винаймити. Але що з ним зробить, чи знов розпічне ремесло? Видить, що то вже не піде, бо его инші випередили. Чи знов шинкарство? Нї, надоїло оно ему, впрочім чим зачне его без капіталу?

Рішив ся на каварню; чаю, кави, солодощів, карт, доміна, часописий він достарчить; на то всьо не треба великого капіталу, а на діяв ся тим притягнути молодіж.

Отже отворив каварню, ну і дійстно почало ему добре йти. Збирало ся досить молодіжи — одні грали, другі читали часописи.

Вибрано его пізнїйше касиєром товариства ощадности а з процентів приналежних ему мав невеличкий дохід. І добре ему було. Почав гадати о сплаченю довгів. Але не довго то тревало.

По виданю нового торговельного закона розвязано товариство ощадности. Полишилась ему лише каварня. Але й она почала упадати: часописи замовлено й в инших шинках, а знов карти, доміно і т. ин. були всюди, як і перше. Число гостий зменшило ся. А ті, що приходили, то більше займали ся політикою, як приносили ему доходу. Ледве міг виживити діти.

А дітий дав ему Бог досить — осьмеро чи девятеро — деякі доросли до школи, а инші вже до танця, треба і книжок і одежи, а для дївчат треба приладити і се і те.

А звідки і з чого, коли він не має з нїчого витягнути й шелюга.

З тим всїм довги его зростають. Більше як від року не може платити процентів. Запі-

угорскої кризи, застерігаючи собі рішене на пізнійше.

Як доносить „Budapester Korresp." пізною ночию, міністер Люкач іменований вже президентом угорского кабінету. Люкач вертає нині до Будапешту, аби поробити заходи коло уложеня нового кабінету. За кілька днів др. Люкач прибуде до Відня, аби цісареви предложити лісту нових міністрів.

Турецкий парламент відкрито передвчера. Великий везир відчитав престольну бесіду, котра між иншим говорить: „Війна, в несправедливий і протиумовний спосіб почата Італіянцями, треває дальше, помимо бажаня мира заявленого зі всіх сторін. Також і ми бажаємо мира, але під услівєм фактичного не укорочуваня, але утриманя наших зверхницких прав“.

Міністерство внутрішних справ одержало урядову вість, після котрої 4 італіяньскі кружляки разом з 20 торпедовцями і торпедовими суднами почали передвчера о 4-ій годині рано огонь на форт Кум-Кале при вїзді до Дарданелів. Один італіяньский корабель, влучений стрілом, завернув ся з боєвої лінії. Канонада тревала до 3 години по полудни, після чого фльота вернула ся. Міністер заграничних справ оповідав про те дипльоматам в парляменті і додав, що Італіянці острілювали також остров Самос.

Новинки.

Львів, 20 цьвітня 1912.

— **Фальшиві донесеня.** В оногдашнім числї „Діла“ появила ся кореспонденция з Коломиї подаюча ряд фактів з торжественного принятя Найд. Архікнязя Кароля Франц Йосифа дня 17 с. м. в Коломиї, котрі, коли би були правдиві, заквестионували би правдивість опису, поданого в урядовій „Gazet-i Lwowsk-ій“, за котрою і „Народ. Часопись“ опись той подала. Стверджено однак, що дотичні факти подані в згаданій ґазеті суть лиш виливом буйної уяви кореспондента.

„Діло“ каже, що старший радник Шипайло промовив до Найдост. Архікнязя, котрий відповів на то довше. Отже правдою єсть, що емеритований радник Шипайло був серед депутациї руских товариств, але не був представлений Найдост. Архікнязеви, бо був представлений лиш провідник тої депутациї др. Дембіцкий.

Дальше доносить „Діло“, що з дому дра Дудикевича повівала росийска хоругов і що Найдост. Архікнязь запримітив то і розмавляв о тім зі старостою Павліковским. Отже на домі дра Дудикевича були вивішені чорно-жовті хоругви, а в виду того не було приводу до розмови на темат неістнуючої росийскої хоругви.

„Діло“ подає, що Найдост. Архікнягиня Зита приймала в старостві депутациї україньских і польских стоваришень жіньских. Можемо зазначити, що Найдост. Архікнягиня ніякої депутациї не приймала.

Наконець подає „Діло“ що о 12 год. відбуло ся в апартаментах староства снїдане на 50 запрошених осіб, по чім Найдостой. Архікнязь відбув серкль заводячи розмову між иншими з радником Гляньским і о. дром Фіґольом, що підчас того в городї староства хор „Бояна“ виконав кілька пісень а Найд. Архикнязь з вікна подякував уклоном за овацию. — Можемо — кінчить „Gazeta Lwowska“ — за котрою се подаємо — ствердити, що в старостві не відбуло ся ніяке прошене снїдане з участию Найд. Архікнязя, а тим самим і подані подробиці о серклю і концерті не могли мати місця.

— **Іменованя.** Пан Міністер рільництва іменував старших ветеринарів повітових Володимира Федоровича і Ів. Піскорского інспекторами ветеринарийними в Намістництві у Львові.

— **Обманьства кондукторів зелізничих.** В Кракові викрито обманьства кондукторів на шляху Підволочиска-Львів-Краків. Обманьства того допускали ся в той спосіб, що коли робітники всїдали без білетів до поїздів і жадали т. зв. послїплати або в німецка „Nachzahlung“, кондуктори давали карти на коротшу як жадано дорогу і в той спосіб заробляли місячно 300—400 К. Оногди арештовано в Тржебіні 4 кондукторів зі Львова а то: Барана, Доманьского, Козака і Кржеменецкого.

— **Грізний огонь** вибух в неділю дня 14 с. м. около 3 год. по полудни в Підвечарах коло Тисьмениці. Займили ся будинки Гриця Захарчука, обезпеченого в товаристві „Днїстер“. Внаслідок сильного вітру огонь перекинув ся на сусїдні обійстя і небавком погоріло 13 господарів. З будинків сім було обезпечених в краківскім товаристві а сїм в „Днїстрі“. Шкода єсть дуже значна а погоріли переважно заживточні господарі. Підозрінє о підпалене звернуло ся на одного з господарів, котрий обезпечив дуже високо свої будинки. Жандармерия веде слїдство в сїй справі.

— **Про катастрофу повени** доносять з Красова до „Діла“: У нас в Красові у велику суботу, коли нагло стаяв сніг, що впав був у велику середу, счинила ся така повінь, що заляла цілу велику долину над Зубрею в просторі 2 до 3 миль. Вся вода сперла ся о сильну греблю в Красові і несподівано в протягу пів години розірвала і поломила в дрібні кусні новий сильно збудований міст, а за тим до 20 метрів греблї-гостинця і часть млина турбінового, а на місце де стояв міст, вибила глубочезну яму на кількадесять метрів. Через два дни половина села за рікою була відтята від сьвіта, бо позривало мости і в Брідках і Демни та на цісарскім гостинци в Тростянци. Деякі люди, що перед полуднем були за рікою, вже не могли назад вернути до дому. Парох місцевий, що піхав на присілок Сущин сьвятити паски людям, уже не міг вернути до дому і сидів за водою, аж на Великдень перевезли его люди на той бік і аж по полудни відправив воскресне Богослуженє. В селі Підтемнім утопив ся парубок. Вода несла околоти забрані з хат а навіть кури. Через снігову бурю в Велику середу в лїсах величезні шкоди. Майже четверта часть лїса знищена. Дерева по більшій части поломані в части повиривані з корінєм. Навіть грубі сосни і дуби поломані мов крухі патички та лежать в безладних купах. Молоді берези і дубки мов каблуки позгинані до землї. Не досить на тім, в сусїднім селї Раківци, через неосторожне обходжене з нафтою счинив ся великий пожар. Погоріло 4 найбогатійших господарів і то з 30 будинками зі всім збіжем і пашею. Згоріло все до чиста. Огонь був так сильний і несподіваний, що в огни спекла ся одна старша жінка і стеля впала на неї, коли хотіла ратувати свою працю. Знайшли єї, аж коли огонь пригашено під упавшою стелею. Згоріла також єї корова, 3 безроги і кури. Огонь вибух з рана о 4 год. в самі Великодні сьвята в третий день. Деякі з них ледви живі уратовались в одній сорочці з дітьми. Шкода по більшій части не була обезпечена. Просить ся о ласкаві датки для нещасних погорільців на руки пароха в Красові о. М. Яцкевича.

З Лавочного знов доносять про таку подію: Було се в селї Студене коло Лавочного. Село се дуже велике з трома церквами і 400 душ. Давнійше були там дві парохії, нині лише одна, а тамошний парох є около 80-літним старцем. Сьвященик сей посьвятивши на Великдень паску при одній церкві, їхав фірою до другої. Дорога вела через невеликий потік, а було се в часі звісних повений, коли найневиннійший потік міг бути дуже небезпечним.

звали его до суду, засуджено его, а засуди лежать у нотаря. Завтра або позавтра продадуть єму і склепи і дім а его з дітьми викинуть на дорогу. Щож має робити?

— Ось, друже, до чого я дійшов; як лишить ся так як тепер, то хиба розкину діти попід чужі двері а сам піду в сьвіт за очи, аби ніколи не вернути! — закінчив дядько Цено, глубоко зітхаючи.

— То зле, дядьку Цено — промовив я, не знаючи, як висказати співчуте в его страшнім положеню.

— Зле, то не досить, але дуже зле, кажу тобі. Та недоля присилувала мене прибути сюди і протягнути руку по службу. Колиб я не був в тій крайности, то цілком не гадав би так понижувати ся. Ніколи! Але що иншого зроблю! Тільки людий сидить на службі і не такі як я, потребуючі, зубожілі, але заможні, зі становищем, домами, чомуж і я не можу взяти якої служби, щоб спасти ся від тої страшної пропасти. Я сказав собі: нехайно я поїду до Софії, коли там діють ся такі ріжні переміни, то чейже і для мене найде ся місце. Атже й я заслужив дещо, маю право до якогось місця. Чей вартаю хочби якого контрольора тютюнової фабрики.

— То ви хочете посади контрольора, дядьку Цено?

— Е... жадати місця начальника або якої иншої великої служби, того ні. Хочу того, до чого спосібний.

— Ну і щож вам сказали? Є надія!

— Ми були тоді у міністра. Той чоловік обіцяв, треба було, щоби місце отворило ся. Тепер був я питати о те начальника. Сказав, що тепер нема місця, як яке буде, буде мене мати на оці. Але хто его там знає, коли буде що вільного. А чи можу я тут сидіти й ждати? І тепер не знаю, що маю діяти. Треба знов поглядати нашого Ільча, він мені обіцяв, що поговорить о тім з міністром. Нехайже робить скоро, аби було вільне місце, бо инакше буде зле, — не маю вже з чого тут жити.

— Дай Боже, щоби як найскорше отворило ся яке місце — висказав я моє бажанє дядькове Ценови, задержуючи ся, щоби перервати прогульку довкола города. Ми саме доходили до нарожника огорода при Александрівскій площи.

— Дай Боже! — відповів він. — Оставай з Богом!

І ми розійшли ся. Він завернув до народного собранія, а я пішов до дому.

Кілька днів по згаданій стрічи сиділи ми з приятелями в буфеті міского города, пємо пиво і розмовляємо, очевидно про політику. Було то під вечер. Нараз входить посол Ільчо Стайков. Утомлений, спочений, приступив до нас, сів, здоймив шапку, обтер чоло білою хустиною і сильно ударив в стіл.

— Пива, але дуже студеного! — крикнув до кельнера.

— Деж ти був, що так змотикав ся, пане после? — зачіпив его один з моїх товаришів.

— Дай мені спокій, пане докторе, не можу дихати від утоми — відповів. — Немов би замінив ся в ходячу машину.

— І все за кимсь, правда? Все за іменованями або увільненями? — відозвав ся инший з гурту.

— Не можете поставити ся в моїм положеню — говорив Ільчо, немов би не звертав уваги на послідні слова. — Дійшло вже до того, що вхопивши шапку, утікну десь в сьвіт відречу ся й посольства й всього.

Нахилив склянку з пивом, яку лише що поставив перед ним кельнер, і вицідив єї до дна.

— Знаєш що? — почав відтак півголосом, обертаючи ся до мене — я полагодив хорошу справу. Дядько Цено, знаєш его, він дуже підупав, я умістив его, тепер іду з міністерства.

— Контрольором тютюнової фабрики, так?

— Контрольором, так, того хотів, і то дали єму.

— Він мені вже казав, що обіцяно єму, але не було місця. Тепер видко мусїло місце отворити ся.

— Як жде на отворене, то ніколи не діжде ся. Начальник все тобі скаже: „нема місця“, а тимчасом держить в службі людий з улиці і скажених противників. Я мусів два рази ходити до міністра, а то тому, щоби зробити місце для дядька Цена. Хоч на всякий спосіб добре стало ся, що вкрутило ся того чоловіка, що? Я дуже вдоволений з того. Лише дуже втомив ся біганиною. Гей, кельнер, ще склянку пива!

Підчас переправи упав ненадійно сьвященик і візник в воду, а розбурхані филі понесли їх дальше. Обом потапаюим поспішили на поміч селяни, що ждали на приїзд сьвященика і виратували обох при низше положенім мостї. Конї з возом вибрили самі на другу сторону річки.

— Зі страху перед жінкою — збрехав перед полїцією. На інспекцию поліцийну зголосив ся онеги челядник пекарский Болеслав Нідецкий і розповів таку історию: „Рано вийшов я з дому і мав при собі 20 кор., а опісля відобрав з каси хорих 7 кор. Зі мною була тоді жінка. Відтак я попращав ся з жінкою і пішов на Високий Замок. Тут я задрімав, а коли пробудив ся, побачив перед собою около 20 людий. Один стояв наді мною з револьвером в руцї, а другі мали кастети і палиці. Люди ті хотїли стягнути з мене пальто, але я випросив ся і они того не зробили. Рівночасно добачив ся, що щезли всї гроші, які я мав в кишени. Відходячи, побили мене незнакомі палицями“. — Поліциї видавала ся тота історня неімовірна і коли она приперла Нітецкого, той остаточно признав ся, що то все неправда. Він то видумав лиш длятого, щоби о нїм „стояло в ґазетах“, ну, тай длятого, що бояв ся жінки, бо пропив 7 корон.

— З „Сокільского Базару“ у Львові. На оногдашних загальних зборах під проводом др. В. Охримовича вибрано до Надзираючої Ради на 5 літ дир. Люб. Рожаньского і Ант. Окпиша; заступниками членів Надз. Ради пп.: Р. Зубика, Вол. Боберского і др. Величка, а до провірної комісиї: о. Л. Залужного, п. Ів. Сполітакевича і п. Райнаровича. По виборах приступлено до точки про зміну назви товариства. Щоби надати єму ширше значінє в торговельнім сьвітї, змінено назву „Сокільский Базар“ на „Союзний Базар“, який міг би стати союзною інституциєю для подібного рода торговель. Також ухвалено розширити львівский склад. Збори скінчили ся о 7 год вечером.

— Конкурс. Супроти недостачі відповідної лектури для нашої молодежи, розписує отсим Видїл Руского Товариства педаґоґічного у Львові (ул. Мохнацкого ч. 12) конкурс на оповіданя і повісти, поезиї, драми, комедийки, казки, описи подорожий, популярно-наукові розвідки і т. и. і просить їх присилати по змозї як найскорше або на адресу виділу або прямо на адресу голови видавничої комісиї товариства дра Остапа Макарушки (ул. Мохнацкого ч. 12).

Пожадані є передовсім оригінальні твори, що будуть ремуноровані по 60 корон (вийнятково і висше) від аркуша друку (мала вісімка), але будуть приймати ся й добрі переклади з европейских лїтератур—гонорар за них після умови. Особливу увагу звертає ся на недостачу у нас історичних оповідань і повістий, патріотичних поезий і сьпіванок для молодежи. Проте видїл товариства видав би радо збірник деклямаций і збірник пісень з нотами.

Свої твори можуть автори присилати колинебудь, не вяжучись нїяким реченцем, однак добре би було випечатати деякі твори як найскорше, щоби вже сего року могли послужити на премії для шкільної молодежи. Однак звертає ся увагу, що мірилом вартости творів не має бути питане, чи який твір узискає одобрене Ради шк. кр. на премії для молодежи, чи нї, тільки питане, чи він справді буде цїнним для неї духовим кормом. Обем твору може бути довільний.

За Головний Видїл:

о. *Тит Войнаровский*, голова. *Константина Малицка*, секретарка.

Господарство, промисл і торговля.

— З зелїзниці. Як давнїйше, так і сего року продавати будуть каси особові на головнім двірци у Львові як також бюро міске ц. к. зелїзниць державних у Львові в пасажу Гавсмана і бюро продажи білетів при ул. Костюшка ч. 7 через лїтний сезон т. є. від 1 мая до 15 вересня включно знижені білети поворотні зі Львова до Янова, важні не лише на недїлї і сьвята, але також і на будні дни.

З такими білетами поворотними можна їхати до Янова кождим поїздом особовим, вертати з Янова можна однак лиш поїздами прогульковими ч. 3256 (від'їзд з Янова 12·07 в полудне), 3258 (від'їзд 8·07 вечером) і 3260 (від'їзд з Янова 9·06 вечером лише в недїлї і сьвята).

Вертати з Янова до Львова поїздами особовими ч. 3252 (відходить з Янова о 7·05 рано) і ч. 3254 (відходить з Янова 3·12 по полудни) на підставі висше згаданих білетів поворотних не вільно.

Такі самі білети поворотні і по тій самій цїні будуть видавати ся також на стациї Львів-Клепарів.

Телеґрами.

Петербург 20 цьвітня. В Радї державній вела ся дальша дискусия над законом о науці в школї народній. Член Ради Стичиньский поставив внесенє, після котрого мають бути і дальше удержані в силї дотеперішні постанови о науці рідної мови в школах народних. Внесенє се опісля ухвалено а тим самим с т а л о с ь б е з п р е д м е т о в е в н е с е н е Піхна, поставлене на послїднім засїданю, після котрого білоруске і малоруске (українське) населенє мало би уважати ся за російське.

Рим 20 цьвітня. Нинї в ночи виїхало кілька відділів піхоти берзальєрів і піонірів до Неаполя, звідки кораблями поплинуть до Лібії.

Париж 20 цьвітня. З Танджера наспіла вість, що при помочи войска, котре прибуло з Мекінез, заведено у Фезї спокій. По завзятій борбі войско француске заняло позициї повстанців. Тепер повівають всюди францускі хоругви.

Петербург 20 цьвітня. „Вечер. Время“ доносить, що підчас розрухів в полочкарнях золота товариства „Лєна“ убито 150 робітників а зранено 200.

Константинополь 20 цьвітня. Вчера ходила чутка, що Італїянцї бомбардували Макрі на анатольскім побережу і наробили великої шкоди.

Ню-Йорк 20 цьвітня. Тепер звістно, що не менше як 85 подорожних з „Тітанік“ перевезено до тутешних шпиталїв. — Директор White Star Line признав перед слїдчою комісиєю, що „Тітанік“ перед стовком з ледовою горою плив скоростию 21 морских миль на годину. Один з керманичів зізнав, що перший офіцир застрілив ся на містку команданта.

White Star Line оголошує, що уратовано 705 подорожних а утопило ся 1635.

Цїна збіжа у Львові.

дня 19-го цьвітня:

Цїна в коронах за 50 кіло у Львові.

Пшениця	11·25	до 11·50
Жито	9·30	„ 9·50
Овес	9·—	„ 9·10
Ячмінь пашний	8·50	„ 9·—
Ячмінь броварний	9·—	„ 9·10
Ріпак	15·—	„ 15.25
Льнянка	—·—	„ —·—
Горох до вареня	14·75	„ 16·—
Вика	10·50	„ 11·50
Бобик	8·50	„ 9·—
Гречка	—·—	„ —·—
Кукурудза нова	—·—	„ —·—
Хміль за 50 кіло	—·—	„ —·—
Конюшина червона	95·—	„110·—
Конюшина біла	100·—	„135·—
Конюшина шведска	80·—	„100·—
Тимотка	65·—	„ 75·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером за 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·[illegible], 8·45, 2·30§), 2·[illegible], 3·50*), 5·46†), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденъ, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), 2·18, [illegible], 11·13.
†) до Красного.

До Чернівець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·30, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·56, 11·[illegible]
§) Від 18/5 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·42, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), 2·[illegible], 9·08, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в субону і недїлю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в субону і недїлю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·22, 5·50, 7·30, 9, 10·15, 1·30, 2, 5·45, 7·15†) 8·25, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 20/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, 2·10, 5·40, 10·[illegible], 10·30.
†) з Красного.

З Чернівець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·5[illegible], 6·26, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·[illegible].
§) Від 18/5 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, 1·55, 5·16, 10·11, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в субону і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§)
*) З Винник. §) З Винник в субону і недїлю

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

Оголошеня.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Налопала) у Львові. Телефона ч. 527.